

ΕΛΕΝΗ ΣΕΜΕΡΤΖΙΔΟΥ

«Ο ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ»

(θεατρικό έργο
Διασκευή του ομότιτλου μυθιστορήματος)

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 2014

ΕΛΕΝΗ ΣΕΜΕΡΤΖΙΔΟΥ

Σημείωμα της συγγραφέως

«Κάποια μέρα, καθισμένος ο ωραίος Νάρκισσος κοντά σε μια πηγή, είδε το πρόσωπό του στα νερά της πηγής. Απασχολημένος να θαυμάζει την καθ' όλα άριστη σωματική του διάπλαση από τις όχθες του ποταμού, στα νερά αυτού, δεν έδωσε καμία προσοχή ή δεν ανταποκρίθηκε στον εκδηλούμενο έρωτα της Νύμφης Ηχούς, η οποία συνεχώς τον καλούσε.

Η Ηχώ ακολουθούσε παντού τον Νάρκισσο, σιωπηλή και ερωτευμένη. Μια μέρα που ο Νάρκισσος κυνηγούσε ελάφια, άκουσε δίπλα του ένα απρόσμενο θόρυβο..

-Είναι κανείς εδώ; ρώτησε και η Ηχώ απάντησε: ΕΔΩ..

Ξαφνιασμένος ο Νάρκισσος λέει: "Ελα! Έλα.. Πλησίασε.. "

και η Ηχώ απαντά: "ΠΛΗΣΙΑΣΕ" και με χαρά προχώρησε προς τον Νάρκισσο.. αλλά εκείνος την σπρώχνει πάνω στους θάμνους και φεύγει.. Η Ηχώ έμεινε, για ώρες, μόνη της να κλαίει, επαναλαμβάνοντας τη λέξη "πλησίασε".

Πέρασε καιρός πολύς, αλλά η Ηχώ δεν μπορούσε να ξεχάσει τον Νάρκισσο και την άκαρδη και ύπουλη συμπεριφορά του. Συνέχισε να κλαίει με παράπονο και να επαναλαμβάνει χωρίς σταματημό τη τελευταία λέξη του Νάρκισσου, "ΠΛΗΣΙΑΣΕ..."

Αποτέλεσμα ήταν η μεν φωνή της Ηχούς να εξασθενεί συνέχεια, σε τρόπο ώστε ν' ακούγονται μόνο οι τελευταίες συλλαβές και να σβήνει, ο δε Νάρκισσος να πεθαίνει αυτοθαυμαζόμενος στο νερό της λίμνης που το χρησιμοποιούσε ως κάτοπτρο..

Κάποια στιγμή, προσπαθώντας να αγγίξει και να χαϊδέψει την υδάτινη εικόνα του, έχασε την ισορροπία του, έπεσε στα βαθιά νερά και πνίγηκε.

Η Ηχώ, που δεν τον είχε συγχωρήσει και όλη την ώρα του φώναζε θυμωμένη.. "ΠΛΗΣΙΑΣΕ", μόλις είδε τον Νάρκισσο πεθαμένο, πόνεσε πολύ.. Κι ήταν τόσο θλιμμένος ο θρήνος της, που ο Δίας, συγκινημένος, μεταμόρφωσε τον Νάρκισσο σε ένα πανέμορφο λευκό λουλούδι της Άνοιξης και την Ηχώ τη μεταμόρφωσε σε αέρινη φωνή.. ώστε να μπορεί να χαϊδεύει, για πάντα, απαλά τα πέταλά του και να σκορπά τριγύρω το μεθυστικό του άρωμα..»

Ελένη Β. Σεμερτζίδου
Καλοκαίρι 2014

ΕΛΕΝΗ ΣΕΜΕΡΤΖΙΔΟΥ

Η Ελένη Σεμερτζίδου γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη.
Είναι Διδάκτωρ Λογοτεχνίας του Ιονίου Πανεπιστημίου
Αρκετά μυθιστορηματικά και θεατρικά της έργα έχουν
δημοσιευτεί ηλεκτρονικά στο διαδίκτυο και έχουν ανεβεί από
θεατρικές ομάδες σε Ελλάδα και Κύπρο
Αρθρογραφεί σε λογοτεχνικά περιοδικά, στην εφημερίδα
ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ, καθώς και στο Παγκόσμιο Φόρουμ Διανοήσης

*Ποιητικές συλλογές-Μυθιστορήματα-Θεατρικά έργα
στις ηλεκτρονικές σελίδες:*

<http://www.elenisemer.blogspot.gr/>

<http://www.seeleni.blogspot.gr/>

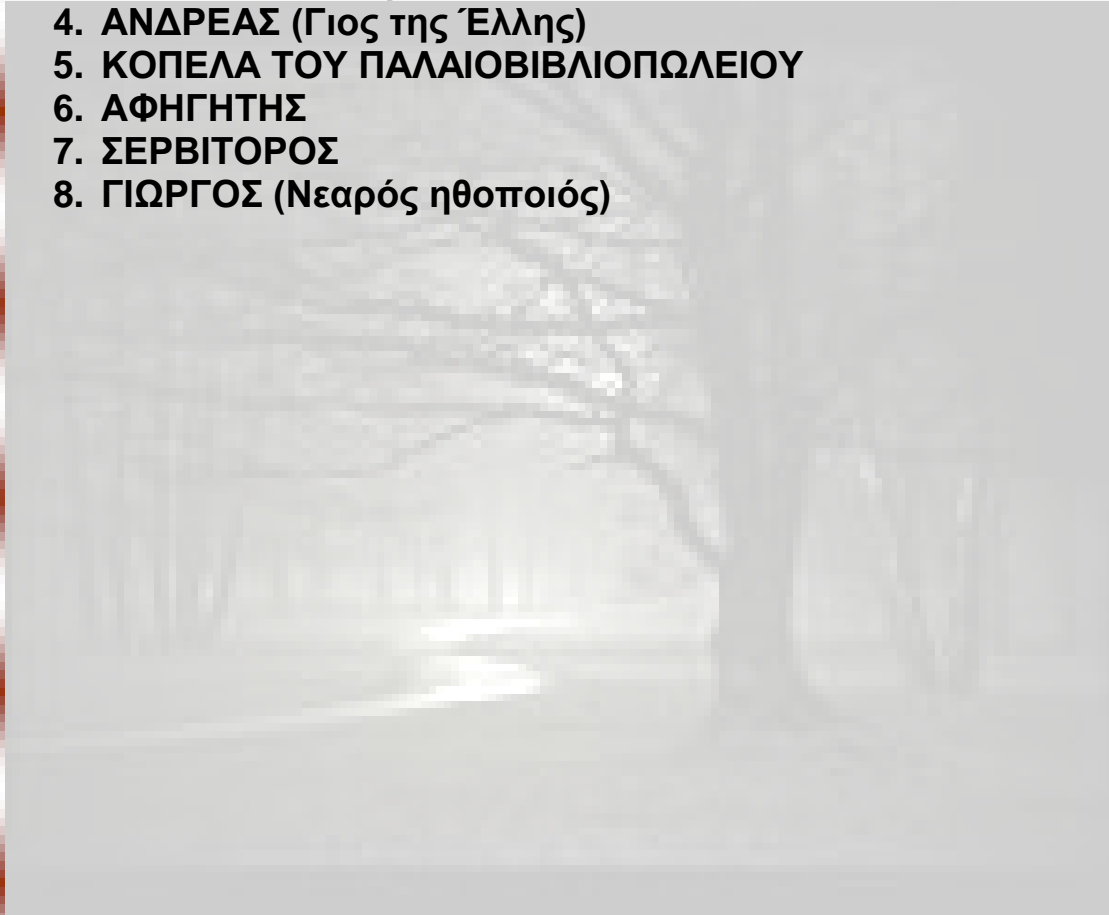
<http://www.etp.gr>

<http://www.wif.gr/>

ΕΛΕΝΗ ΣΕΜΕΡΤΖΙΔΟΥ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

1. ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ (Καθηγητής μουσικής)
2. ΦΑΝΗΣ (Συνάδελφος του Ροδόσταυρου)
3. ΕΛΛΗ (Ηθοποιός)
4. ΑΝΔΡΕΑΣ (Γιος της Έλλης)
5. ΚΟΠΕΛΑ ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΟΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΥ
6. ΑΦΗΓΗΤΗΣ
7. ΣΕΡΒΙΤΟΡΟΣ
8. ΓΙΩΡΓΟΣ (Νεαρός ηθοποιός)

ΕΛΕΝΗ ΣΕΜΕΡΤΖΙΔΟΥ

ΠΡΑΞΗ ΠΡΩΤΗ

ΣΚΗΝΗ 1

(Στη σκηνή εισέρχεται ο Αφηγητής Ένας ιδιαίτερος κομψευόμενος Κύριος Καπέλο στο κεφάλι, μπαστούνι στο χέρι, κόκκινο μαντήλι στο πέτο του σακακιού του)

ΑΦΗΓΗΤΗΣ: «Αγαπητές μου Κυρίες και Κύριοι ... *(Βαθιά υπόκλιση στο κοινό)*

Ανέκαθεν, ο φίλος μας πίστευε ότι το κακό μάτι υπάρχει στ' αλήθεια. Απλώς, η σύγχρονη δυτική κουλτούρα έχει καταστείλει σε τέτοιο βαθμό όλη τη γνώση γύρω από αυτό, που τα αποτελέσματά του μας καταβάλλουν. Άλλωστε, οι δύο μεταχριστιανικές ιδεολογίες, Καπιταλισμός και Κομμουνισμός, είχαν - και εξακολουθούν να έχουν - ως βασικό τους καύσιμο το φθόνο. Ο φθόνος αποτελούσε από πάντα γνώρισμα επιβίωσης για τα συστήματα αυτά. Ή, μάλλον, οικονομικό γνώρισμα!

(Ακούγονται κόρνες αυτοκινήτων Θόρυβοι μεγαλουπόλεως)

»..Προχωρούσε στο πολυσύχναστο κεντρικό δρόμο της πόλης και σκεφτόταν ότι οι άνθρωποι δεν έχουνε καμιά άμυνα ενάντια στο κακό μάτι, επειδή ολόκληρη η κοινωνική ηθική έχει τις ρίζες της στο φθόνο ...

»Κάποτε .. Ένας γνωστός του, ψυχίατρος στο επάγγελμα, του είχε πει ότι το αντίθετο του βλέμματος της αγάπης δεν είναι το βλέμμα του μίσους. Αλλά αυτό του φθόνου! Της παθητικότητας! Το βλέμμα που, δίχως ζωή μέσα του, έλκεται σαν βαμπίρ από τις ζωές των άλλων! ...

(Φωνάζοντας δυνατά, σαν ντελάλης)

ΕΛΕΝΗ ΣΕΜΕΡΤΖΙΔΟΥ

Ευνοϊκά μέτρα για μισθωτούς και συνταξιούχους, επιχειρήσεις! ... »

»..Πλησίασε την εφημερίδα που κρεμόταν από ένα μανταλάκι στο περίπτερο και έριξε μια γρήγορη ματιά στους κύριους τίτλους:

(Τα χέρια σαν χωνί)

«Συγκλονίζει το βίντεο της φρίκης!»

«Δικαιώματα του ανθρώπου, διεθνή και εσωτερική έννομη τάξη!»

«Στους 19 οι νεκροί από την πυρκαγιά στο ορυχείο!»

«Προβληματισμοί για τη πορεία της Ρουμανικής οικονομίας!»

«Σύντομα η απόφαση για την τύχη των δύο Γάλλων δημοσιογράφων!»

»..Ο περιπτεράς τού χαμογέλασε εγκάρδια, καλημερίζοντάς τον πρώτος, μολονότι ο φίλος μας, μετά από μια μικρή αμφιταλάντευση, αποφάσισε στο τέλος να αποχωρήσει, χωρίς να αγοράσει την εφημερίδα ...

»Ναι! Ναι! Καλά το καταλάβατε, αγαπητό μας κοινό! Ο φίλος μας γεννούσε έντονα τη συμπάθεια των ανθρώπων, ακόμη και όταν δεν έκανε τίποτα ο ίδιος του για να την αποκτήσει! Οι άνθρωποι, οποιοδήποτε φύλου και ηλικίας, αρέσκονταν να τον κοιτάζουν και να του χαμογελούν! Ήταν πια αδύνατον να μπει κάπου ... Σε κάποια αίθουσα, σε κάποιο γραφείο, σε κάποιο χώρο ... Και να μην πέσουν όλα τα βλέμματα επάνω του! Δεν ήταν, όμως, βλέμματα φθόνου – Κάθε άλλο!

»Δεν ήταν παράξενο αυτό; Δεν ερχόταν σε πλήρη αντίθεση με όσα σκεφτόταν τόση ώρα, βαδίζοντας ολομόναχος στον πολυσύχναστο κεντρικό δρόμο της πόλης; ...

»Από το τζάμι της βιτρίνας ενός καταστήματος υποδημάτων, κοίταξε το είδωλό του. Η εμφάνισή του πάντα ίδια. Λες και είχε σταματήσει στην ηλικία των είκοσι ετών! Ενώ, πριν από λίγες ημέρες, είχε μπει δυναμικά στα τριάντα τρία του χρόνια!

ΕΛΕΝΗ ΣΕΜΕΡΤΖΙΔΟΥ

Αυτή η ψιλόλιγνη φιγούρα του! Αυτό το γοητευτικό χαμόγελό του! Αυτά τα όμορφα μελιά μάτια του! Τα ξανθά μαλλιά του!

»Πήρε μια βαθιά αναπνοή και συνέχισε να κοιτάζει τον εαυτό του στο τζάμι της βιτρίνας. Ήταν, επιπλέον, ένας εξαιρετικός γλωσσολόγος! Καθηγητής πιάνου σε ωδείο! Επίδοξος ζωγράφος! Ποιητής! Και πόσα άλλα χαρίσματα δεν είχε ο φίλος μας! ...

»Η μαεστρία με την οποία χρησιμοποιούσε ταυτόχρονα και τα δυο του χέρια ήταν πηγή θαυμασμού για όσους τον γνώριζαν. Μπορούσε να γράφει ένα ποίημα με το ένα χέρι, την ίδια στιγμή που με το άλλο ολοκλήρωνε ένα υπηρεσιακό έγγραφο! Ο μπρούντζος στα χέρια του γινότανε χρυσάφι και η πέτρα διαμάντι! ...

»Η γοητευτική του προσωπικότητα ήταν τέτοια που τον έκανε ευπρόσδεκτο σε κάθε σπίτι και όλοι ήθελαν διακαώς να τον φιλοξενήσουν. Στα φιλικά τραπέζια, η «δημοτικότητά» του οφείλονταν στη δεινότητά του σαν ομιλητή, στην οικειότητα που αμέσως δημιουργούσε σε όποιον βρίσκονταν κοντά του. Μιλούσε με έντονα συναισθήματα για γεγονότα που είχαν συμβεί εκατοντάδες χρόνια πριν, κάτι που έδινε την εντύπωση ότι ο ίδιος ήταν παρών ...

»Ήταν λες και δεν είχε γεννηθεί ποτέ, δεν θα πέθαινε ποτέ και, ωστόσο, ήξερε τα πάντα ... Και το όνομα αυτού, αγαπητοί μου ...

Ροδόσταυρος ... Σαν ένα ρόδι καρφωμένο πάνω στο σταυρό του...»

(Στη σκηνή εισέρχεται ένας πολύ όμορφος, ξανθός, νέος άντρας Γαλάζιο πουκάμισο, λευκό παντελόνι, ανέμελο χτένισμα)

ΕΛΕΝΗ ΣΕΜΕΡΤΖΙΔΟΥ

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ: «Πιστεύω πως ... Η μαγεία, όντως, είναι δύναμη! ... Και οι μάγοι είναι και αυτοί φορείς ποικίλων δυνάμεων! ... Όμως ... »

ΑΦΗΓΗΤΗΣ: «Μια σκιά πέρασε, ξαφνικά, μπροστά απ' τα μάτια του! Το απότομο στρίγκλισμα από τα φρένα ενός βιαστικού ταξιτζή, τον έκανε σχεδόν να αναπηδήσει από τον φόβο του! ...»

(Ακούγεται στρίγκλισμα από φρένα αυτοκινήτου)

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ: «Στ' αλήθεια ... Αν ... Αν ερχόταν μια μέρα που ο μάγος αποφάσιζε να επιδοθεί στα πιο άσχημα μαγικά, στα πιο αποτρόπαια, στα πιο βίαια;(!) Εάν η μαγεία δεν ασκούσαν, πλέον, για να γοητεύσει τους ανθρώπους, αλλά για να τους βλάψει;(!) ... »

(Ήχοι από κόρνες αυτοκινήτων)

ΑΦΗΓΗΤΗΣ: «Το χέρι ενός τροχονόμου κινούνταν δεξιά - αριστερά σαν τρελό, κάνοντας νόημα στους οδηγούς να περάσουν, όσο το δυνατόν πιο γρήγορα, το φανάρι ...»

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ: « ... Ποιος θα μπορούσε, άραγε, να εγγυηθεί την ηθική ακεραιότητα ενός μάγου; Και γιατί ένας μάγος να έχει, πάντα, καλές προθέσεις;»

ΑΦΗΓΗΤΗΣ: «Οι πρώτες φθινοπωρινές ψιχάλες άρχισαν να πέφτουν αργά - αλλά σταθερά - πάνω στην άσφαλο, κάνοντάς την να δείχνει ακόμα πιο μαύρη. Άνοιξε τη πόρτα ενός καφέ - μπαρ, του πρώτου που βρήκε μπροστά του, και μπήκε μέσα για να προφυλαχθεί από τη βροχή που όλο και δυνάμωνε ...»

ΕΛΕΝΗ ΣΕΜΕΡΤΖΙΔΟΥ

*(Ήχος από βροχή
Ο νεαρός άντρας κάθεται
σ' ένα τραπεζάκι
Χαμηλός φωτισμός
Υποβλητική μουσική
Ένας σερβιτόρος
του φέρνει τον καφέ του)*

ΑΦΗΓΗΤΗΣ: «Ακαριαία, τα βλέμματα όλων των θαμώνων έπεσαν, απροκάλυπτα, επάνω του! ... Πόσο απροστάτευτα του φάνηκαν, εκείνη τη στιγμή, όλα αυτά τα βλέμματα! Πόσο απροστάτευτα μπροστά στη δύναμη του δικού του άφθαρτου βλέμματος! Πόσο απροστάτευτα έδειχναν όλα αυτά τα σώματα μπροστά στο εκπληκτικό σφρίγος του δικού του κορμιού! ... Τη στιγμή που έφερνε το φλιτζάνι του καφέ στα χείλη του ... »

*(Ο νεαρός άντρας φέρνει
το φλιτζάνι του καφέ
στα χείλη του
Ταράζεται)*

ΑΦΗΓΗΤΗΣ: «..Ένα δυνατό κάψιμο στη γλώσσα και τον ουρανίσκο του ήρθε πάνω στην ώρα, για να του θυμίσει την πιο πικρή αλήθεια. Αυτή που φοβόταν να ομολογήσει στον ίδιο του τον εαυτό και που θα γινόταν, από εδώ και στο εξής, η πιο θανάσιμη εμμονή του ... »

*(Αφήνει το φλιτζάνι πάνω στο τραπέζι
Κοιτάζει, για λίγα λεπτά, το κοινό)*

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ: «Είμαι ένας μάγος!»

ΑΦΗΓΗΤΗΣ: «..Ήταν ένας μάγος! Ένας μάγος της ίδιας της ζωής! Και όλοι αυτοί που αποτελούσαν, κατά καιρούς, το «κοινό» του, ήταν έρμαιο στα χέρια του και τις ορέξεις του ... Ήταν, μάλιστα, ένα εύπιστο κοινό, όπως πρέπει να είναι το κοινό ενός μάγου, για να μπορεί να μαγεύεται και ... Την ίδια στιγμή ... Ήταν ένα ύπουλο κοινό ... Όπως πρέπει να είναι το κοινό ενός μάγου ... Για να μπορεί να εχθρεύεται ... »

(Σκοτάδι στη σκηνή)

ΕΛΕΝΗ ΣΕΜΕΡΤΖΙΔΟΥ

ΣΚΗΝΗ 2

*(Ο Ροδόσταυρος, μαζί με έναν
συνάδελφό του, τον Φάνη
Οι δυο τους γράφουν κάτι
σαν προκήρυξη)*

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ: «Φάνη! Φάνη! Είπαμε! Μάθε να τους γνωρίζεις όλους, αλλά κράτα τον εαυτό σου άγνωστο! Δεν πρέπει να κάνουμε καμιά δημόσια διακήρυξη ανώτερης γνώσης στην υπηρεσία μας ή έξω από αυτήν! Κατάλαβες; Επιπλέον, πρέπει να βοηθούμε όλους τους συναδέλφους μας ανεξαιρέτως! Γράψ' το αυτό!»

ΦΑΝΗΣ: *(Γράφει)* «Μμμ ... Επιπλέον, να μη φοράμε ιδιαίτερα ρούχα, μέσα και έξω από τον εργασιακό μας χώρο, αλλά να ντυνόμαστε απλά και συνηθισμένα, για να περνάμε απαρατήρητοι. Σωστά;»

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ: *(Με γλυκό χαμόγελο)* «Σωστά, φίλε μου. Σωστά ... Να συναντιόμαστε μια ορισμένη ημέρα στα σπίτια μας, με σκοπό την αμοιβαία βοήθεια και περαιτέρω οδηγίες»

ΦΑΝΗΣ: «Να ψάξουμε για αντάξια πρόσωπα που, στο μέλλον, θα μας διαδεχθούν»

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ: «Να υιοθετήσουμε τα γράμματα *P.Σ.* σαν σημάδι και υπογραφή μας»

ΦΑΝΗΣ: «Να κρατήσουμε μυστική την ύπαρξη του «δόγματός» μας, μέχρι το θάνατο, τουλάχιστον, του ενός από τους δύο»

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ: *(Σηκώνεται από το γραφείο – περπατάει μελαγχολικός)* «Η δύναμη, μόλις αποκτηθεί, φίλε μου ... Μπορεί να χρησιμοποιηθεί είτε για καλό είτε για κακό σκοπό. Εμείς αυτή τη δύναμη την έχουμε και το ξέρεις πολύ καλά. Είμαστε, όμως, υποχρεωμένοι να τη διδάξουμε μόνο σ' εκείνους που έχουν δοκιμαστεί αρκετά, για να αποδείξουν ότι δεν θα την χρησιμοποιήσουν με κακό τρόπο»

ΕΛΕΝΗ ΣΕΜΕΡΤΖΙΔΟΥ

ΦΑΝΗΣ: *(Γελάει)*

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ: «Μη γελάς, Φάνη! Μη γελάς! Είναι οδυνηρό να δείχνεις σε κάποιους την «Οδό» και, στη συνέχεια, να θρηνείς το γεγονός ότι οι προσπάθειές σου έχουν παρανοηθεί και οι διδασκαλίες σου έχουν διαστραφεί! Θα το νιώσεις ... Θα το νιώσεις καλά ... Όταν έρθει εκείνη η ώρα ... »

ΦΑΝΗΣ: *(Μικρή παύση)* «Μελαγχολικό σε βλέπω, σήμερα, φίλε ... Φταίει κάτι;»

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ: «Μάλλον, η βροχή ... Φθινοπώριασε ... »

ΦΑΝΗΣ: *(Εύθυμος, σε αντίθεση με τη μελαγχολία του φίλου του)* «Όσο πιο σκοτεινός είναι ο ουρανός, τόσο πιο φωτεινά θα λάμπουν τ' αστέρια!»

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ: *(Κοιτάζει σιωπηλός τον φίλο του)*

ΦΑΝΗΣ: «Περσική παροιμία!»

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ: «..Οι δρόμοι πλημμυρίζουν και μοιάζουν με ορμητικά ποτάμια, όταν βρέχει ... Οι οδηγοί περνάνε φουριόζοι και εκτοξεύουν νερά προς πάσα κατεύθυνση ... Μέσα σε τόση βιασύνη και ταχύτητα, ποιος θα μπορούσε, ποτέ, να καταλάβει ένα «δόγμα» που χρειάστηκε δέκα ολόκληρα χρόνια για να ολοκληρωθεί; ... Το δόγμα μας ... Πόσο βιαστικοί είναι οι άνθρωποι, Φάνη! Δεν βρίσκεις; Πόσο απεχθάνονται την έννοια της πειθαρχίας και της κοινωνικής ευθύνης!»

ΦΑΝΗΣ: *(Μικρή παύση – σηκώνεται και αγκαλιάζει τον Ροδόσταυρο)* «Είναι αργά, φίλε μου. Έχει πάει τρεις και μισή και η βροχή φαίνεται ότι δεν θα σταματήσει. Καλύτερα να κοιμηθούμε ... »

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ: «Θέλω να πάω στη Μικρά Ασία και να αποκρυπτογραφήσω ένα χειρόγραφο μιας Αδελφότητας, που τα ίχνη της χάνονταν στα βάθη του Μεσαίωνα»

ΕΛΕΝΗ ΣΕΜΕΡΤΖΙΔΟΥ

ΦΑΝΗΣ: «Ακούγεται ωραίο»

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ: «Σ' αυτό το χειρόγραφο, μια μυστική κρυπτογραφημένη γλώσσα κρύβει όλες τις μορφές σοφίας του κόσμου»

ΦΑΝΗΣ: *(Μικρή παύση)* «Ξέρεις ... Νομίζω ... Πως δεν υπάρχει καμία ανάγκη να περιμένουμε τόσο πολύ ... Εννοώ ... Τον θάνατο του ενός από τους δυο μας ... Αφού μπορούμε κι από τώρα να βοηθήσουμε, με τη ξεχωριστή μας θέληση και προσπάθεια, εκείνους που γνωρίζουν πώς να προχωρήσουν στο δρόμο τους...»

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ: *(Ονειροπολώντας)* «Αφήνουμε τον εσωτερικό εαυτό μας να μας καθοδηγεί και είμαστε έτοιμοι να δώσουμε μάχη με τα κατώτερα ένστικτά μας ... Με τα οποία πρέπει να παλέψουμε, για να επιτευχθεί η νίκη»

ΦΑΝΗΣ: «Καληνύχτα, φίλε μου»

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ: «Καληνύχτα»

*(Χαμηλώνει ο φωτισμός
Στη σκηνή εισέρχεται ο Αφηγητής)*

ΑΦΗΓΗΤΗΣ: «Είχανε περάσει δύο ημέρες από εκείνη τη νύχτα που είχε συναφθεί αυτή η «μυστική συμφωνία» ανάμεσά τους και ο πρώην συνάδελφος και φίλος του, ο Φάνης, κείτονταν σε τόπο χλοερό, εδώ και δύο ώρες. Ο Ροδόσταυρος είχε παρευρεθεί στη κηδεία του αγαπημένου του προσώπου. Όλοι είπαν το τελευταίο αντίο σ' αυτόν τον αδικοχαμένο, από αυτοκινητικό ατύχημα, νέο. Εκείνος, όμως, ήξερε ότι αυτός ο θάνατος σηματοδοτούσε μια αρχή. Μια αρχή που τη γνώριζε μόνον ο ίδιος και κανένας άλλος. Και αυτό, γιατί ο έκτος κανόνας το έλεγε ξεκάθαρα: Να κρατήσουν μυστική την ύπαρξη του «δόγματός» τους, μέχρι το θάνατο, τουλάχιστον, του ενός από τους δύο ...

«..Η φθινοπωρινή βροχή εξακολουθούσε να πέφτει με αμείωτο ρυθμό. Στο μικρό μπαρ, οι περισσότεροι θαμώνες, τώρα, είχαν φύγει ...

ΕΛΕΝΗ ΣΕΜΕΡΤΖΙΔΟΥ

*(Επιστροφή στην προηγούμενη σκηνή
Βλέπουμε τον Ροδόσταυρο,
ολομόναχο, στο μπαρ,
να πίνει τον καφέ του,
κοιτάζοντας τις στάλες
της βροχής πάνω στο τζάμι)*

»Είχε απομείνει μόνο ο σερβιτόρος και αυτός. Ήταν μεσημέρι και οι πιο πολλοί έτρεχαν να «γευτούν» το μεσημεριανό τραπέζι και τον ύπνο τους ...

»Παρατηρούσε προσεχτικά τις στάλες της βροχής να χαράσσουν την αργή πορεία τους πάνω στο τζάμι, πριν φτάσουν στο τέλος της διαδρομής τους. Κάπως έτσι ήταν και η δική του πορεία. Αργή αλλά σταθερή. Και το πεδίο δράσης της δεν διέφερε από ένα τζάμι, σαν και αυτό που είχε απέναντί του, το οποίο άλλοτε ήταν θολό και νοτισμένο και άλλοτε διάφανο και διαυγές μέσα στη βρωμιά ή τη καθαρότητά του ...

»Δεν μπορούσε άλλο να κάθεται σ' αυτό το καφέ. Ήδη είχε αρχίσει να γίνεται το αντικείμενο περιέργειας του σερβιτόρου...

*(Ο σερβιτόρος
τον κοιτάζει περίεργα)*

»Πλήρωσε και ετοιμάστηκε να φύγει ...

*(Ο Ροδόσταυρος πάει να φύγει
Κοντοστέκεται
Απλανές βλέμμα προς το κοινό)*

»..Οι δρόμοι έμοιαζαν με ορμητικά ποτάμια σε ορισμένα σημεία του κέντρου. Οι οδηγοί περνούσαν φουριόζοι και εκτόξευαν νερά προς πάσα κατεύθυνση. Μέσα σε τόση βιασύνη και ταχύτητα, ποιος θα μπορούσε να καταλάβει ένα «δόγμα»; Το δόγμα του ...

»Μήπως, όμως, τελικά ...

ΕΛΕΝΗ ΣΕΜΕΡΤΖΙΔΟΥ

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ: *(Μονολογώντας)* «Όσο πιο σκοτεινός είναι ο ουρανός, τόσο πιο φωτεινά θα λάμπουν τ' αστέρια»

ΑΦΗΓΗΤΗΣ: «Αυτή δεν είναι, άλλωστε, και η ελπίδα όλων των μελών κάθε απόκρυφης ένωσης; Και η δική τους ένωση δεν ήταν καμιά εξαίρεση στον κανόνα. Οπωσδήποτε, ερχόταν να επιβεβαιώσει αυτόν τον κανόνα...»

(Σκοτάδι στη σκηνή)

ΣΚΗΝΗ 3

(Μια ώριμη γυναίκα κρατάει στα χέρια της ένα γράμμα και το διαβάζει, μελαγχολική Στη σκηνή επάνω, ο Ροδόσταυρος απαγγέλει το περιεχόμενο του γράμματος από στήθους)

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ: «Αγαπητή Έλλη ... Κάθε φορά που πρόκειται να ταξιδέψω, αισθάνομαι ότι θα είναι και το ύστατο ταξίδι της ζωής μου. Γι' αυτό το λόγο, όσο γελοίο και αν φαντάζει το διάβημά μου, θα ήθελα να έχεις από μένα αυτό το γράμμα.

Γράφω απελπιστικά αργά και νωχελικά ... Το τελευταίο καιρό, η έμπνευσή μου με έχει εγκαταλείψει ... Όπως και τόσα άλλα πράγματα...

(Ο Ροδόσταυρος κάθεται κάτω στη σκηνή Δίπλα του, έρχεται και κάθεται η γυναίκα Αφήνει το γράμμα να της πέσει από το χέρι Πιάνει το χέρι του Ροδόσταυρου)

»Έλλη, λυπάμαι πολύ που μίλησα έτσι για το θέατρο που τόσο αγαπάς ... Το μόνο που μπορώ να κάνω είναι να σου ζητήσω συγγνώμη ...

»Στον τελευταίο διάλογο που είχαμε, μου είπες εκνευρισμένη: *“Φτάνουν πλέον οι προβληματισμοί για τον Φάουστ! Τον Δον*

ΕΛΕΝΗ ΣΕΜΕΡΤΖΙΔΟΥ

Ζουάν! ... Αυτό που με ενδιαφέρει είναι το σώμα μου και η ψυχή μου!''

»Όταν συναντηθούμε, μετά το ταξίδι μου, μην κάνεις καμιά νύξη στο γράμμα μου ... Σε παρακαλώ ... »

**(Μικρή παύση
Σηκώνονται όρθιοι
Η Έλλη καλωσορίζει
τον Ροδόσταυρο)**

ΕΛΛΗ: «Χαίρομαι που ήρθες ... Σ' ευχαριστώ» (Σφίγγει τα χέρια του γοητευτικού νέου με εγκαρδιότητα και συγκίνηση)

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ: «Εγώ σ' ευχαριστώ, Έλλη, που με κάλεσες στο θέατρο»

ΕΛΛΗ: «Ήταν καλό το ταξίδι σου;»

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ: «Ναι. Πολύ καλό»

ΕΛΛΗ: «Είδες που ανησυχούσες! Συγγνώμη ... Αλλά ... Έχω κάποιες ευαισθησίες που δεν με εγκαταλείπουν ποτέ (Προσπαθεί να κρύψει τη συγκίνησή της) Είναι επειδή μου έλειψες πολύ ... »

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ: «Και μένα μου έλειψες, Έλλη»

ΕΛΛΗ: «Ήθελα, εδώ και καιρό, να σου προτείνω να γράψεις τη μουσική για την παράσταση που θα ανεβάσω. Τον "Άμλετ" του Σαίξπηρ»

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ: (Χαμογελώντας και απαγγέλλοντας) «"Τα πράγματά μου τα φορτώσαν στο καράβι" ...»

ΕΛΛΗ: «Μαθαίνεις γρήγορα τους ρόλους απ' ό,τι βλέπω!»

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ: «Όση ώρα σε περίμενα να κατέβεις από τη σκηνή, άκουγα τους ηθοποιούς σου να απαγγέλουν τους στίχους»

ΕΛΕΝΗ ΣΕΜΕΡΤΖΙΔΟΥ

ΕΛΛΗ: «Συνέχισε ... Μ' αρέσει να ακούω τη φωνή σου ...»

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ: *(Στον ίδιο τόνο απαγγελίας)* «*΄Βγάλ' το απ' το νου σου. Γιατί ο άντρας, όταν ωριμάζει, δεν μεγαλώνει μόνο σε δύναμη και σε όγκο, αλλά όσο αυξάνει ο σεπτός ναός που κατοικεί το σώμα, τόσο και η εσωτερική του λειτουργία, ο νους και η ψυχή, αυξάνουν*»

ΕΛΛΗ: «Σε έβλεπα, όταν έμπαινες στο θέατρο ... Το γαλάζιο σου πουκάμισο δένει υπέροχα με τα ξανθά σου μαλλιά ... »

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ: «Για σένα το φόρεσα, Έλλη ... Επειδή μου είχες πει ότι μου πηγαίνει ... Και φυσικά ... Επειδή σου αρέσει ... Εγώ, όπως ξέρεις, συνηθίζω να φοράω μαύρα ρούχα ... »

ΕΛΛΗ: «Ένας σύγχρονος Άμλετ, δηλαδή ... »

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ: «Θα μου έδινες τον πρωταγωνιστικό ρόλο;»

ΕΛΛΗ: «Αν μου το επέτρεπες ... »

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ: *(Σιωπή)*

ΕΛΛΗ: «Ο Άμλετ ... *(Πιάνει τα χέρια του και τα χαϊδεύει)* Αυτός ο ρομαντικός και ερωτευμένος του θανάτου, όπως εσύ ... Έχει τα δικά σου μακριά δάχτυλα και τη δική σου εύθραυστη καρδιά ... Εσύ με παρακίνησες να ανεβάσω αυτό το έργο ... Εσένα είχα στο μυαλό μου ...»

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ: «Έλλη ... »

ΕΛΛΗ: *(Φέρνει το χέρι της στα χείλη του)* «Σςς ... Μη πεις τίποτα ... Δεν χρειάζεται ... Μου είπες να μην κάνω καμιά νύξη στο γράμμα σου ... Ωστόσο ... θέλω να σου πω κάτι ... Σε παρακαλώ ... »

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ: *(Σιωπή)*

ΕΛΛΗ: «Το ξέρεις ότι είμαι παντρεμένη και έχω ένα γιο ... Τον Ανδρέα ... Αυτός ο γιος έγινε η αιτία να σε γνωρίσω, εκείνο το απόγευμα, στο ωδείο ... Ο γιος μου σε λατρεύει ... Δεν είσαι,

ΕΛΕΝΗ ΣΕΜΕΡΤΖΙΔΟΥ

μονάχα, ο καθηγητής του στο πιάνο, αλλά το πρότυπό του ... Μπορεί να πετάω στα σύννεφα, ξέρω, όμως, να πατάω και στη γη ... Έχουμε αρκετά χρόνια διαφορά, γι' αυτό και δεν θα σου ζητήσω ποτέ τίποτα ... Τίποτα ... Δεν έχω καν αυτό το δικαίωμα ... Όμως ... (συγκινημένη) Είμαι ηθοποιός και το συναίσθημα κυριαρχεί στη ζωή μου, ακόμη και μέσα από τους ρόλους που υποδύομαι... Ακόμη και μέσα από αυτούς τους ψεύτικους ρόλους, όπως λες ... Δεν μπορώ να το απωθήσω ... Ούτε να το αγνοήσω ... Γι' αυτό ... Αν κάποια στιγμή... Μου ξεφύγει και σου πω ... Σ' αγαπώ ... Θέλω να βάλεις σ' αυτή τη λέξη το περιεχόμενο που εσύ επιθυμείς ... Αυτό ... Και τίποτε άλλο...»

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ: (Βγάζει ένα μικρό κουτί από τη τσέπη του παντελονιού του) «Λέγεται το "κουτί της αλήθειας". Το αγόρασα στο ταξίδι μου ... Κάθε αλήθεια κρύβει ένα μυστικό μέσα της ... Είναι δικό σου, Έλλη»

(Η Έλλη, συγκινημένη, παίρνει το κουτάκι)

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ: (Χειροφίλημα) «Θα ξεκινήσω να γράφω τη μουσική για τον Άμλετ»

(Σκοτάδι στη σκηνή)

ΕΛΕΝΗ ΣΕΜΕΡΤΖΙΔΟΥ

ΠΡΑΞΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

ΣΚΗΝΗ 1

*(Ο κομψευόμενος Κύριος,
ο Αφηγητής,
εισέρχεται στη σκηνή)*

ΑΦΗΓΗΤΗΣ: *(Προς το κοινό)* «Αλήθεια ... Ένα πουλί πιασμένο σε ξόβεργα, όπως ο Άμλετ, πώς να το αναπλάσεις μουσικά; Το έχετε σκεφτεί, φίλοι μου; Πώς να αποδώσεις με νότες αυτό το φυλακισμένο πεπρωμένο, έγκλειστο σε έναν κόσμο από τον οποίο τον χωρίζει αγεφύρωτο χάσμα και που πρέπει να πληρώσει, με όλες τις πληγές της τραγικής ζωής του, αυτή τη παράλογη πολυτέλεια; Πρόκειται, άραγε, για ήρωα; Είναι ήρωας ένας ονειροπόλος, στοχαστικός, ραδιούργος ή άφρονας; Είναι ήρωας ένας τρελός, ανόητος, άθυρμα των καταστάσεων, βίαιος, προκλητικός, διαλυμένος από την αποστολή του να εκδικηθεί τη δολοφονία του πατέρα του;...

»Ποιος ήταν αυτός ο σύγχρονος Άμλετ και γιατί η Έλλη χαρακτήρισε έτσι τον Ροδόσταυρο στο διάλογο που είχανε; .. Ο Άμλετ ζει σε μια παραφορά, παραπέμποντας σε προπετή τρελό ... Και αν είναι μελαγχολικός θεατρίνος ... Και αν είναι ένας γελοίος σαλιμπάγκος ... Ακόμα και αυτά τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα να έχει, και πάλι δεν είναι ένα θαύμα εσωστρέφειας; Ένας ψυχολογικός πλούτος που σαστίζει τον κάθε ανυποψίαστο διαβάτη; Δεν είναι το πορτρέτο μιας χαρισματικής ύπαρξης που παλεύει, στο δρόμο του, μάλλον με σκιές φαντασμάτων παρά με πραγματικούς, απτούς χαρακτήρες; ...

(Μικρή παύση)

ΕΛΕΝΗ ΣΕΜΕΡΤΖΙΔΟΥ

»Αν βάζαμε έναν καθρέφτη μπροστά στον Άμλετ, τι θα βλέπαμε, φίλοι μου; Μμμ ... Θα βλέπαμε, μάλλον ... Ένα κυνικό παιχνίδι της μοίρας ... Τελματωμένο και ατελέσφορο ... Και ακόμη ... Θα βλέπαμε... Ένα δόγμα ... Ανεστραμμένο ... Οπωσδήποτε, όμως, ένα δόγμα! ...

»Ο Ροδόσταυρός μας κλώτσησε αδιάφορα με το πόδι του ένα πετραδάκι, που κατακύλησε γοργά και έπεσε σ' ένα βρώμικο φρεάτιο ...

*(Ο Ροδόσταυρος
μπαίνει στη σκηνή
Σουλατσάρει με τα χέρια στις τσέπες
Κλωτσάει ένα πετραδάκι)*

»Προχωρούσε, φεύγοντας από το θέατρο, όπου είχε συναντηθεί με την Έλλη. Σκεφτόταν τις νότες που θα "έντυναν" τη παράστασή της και μονολογούσε ...

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ: *(Μονολογώντας)* «Ο Άμλετ βασανίζει τους γύρω του, όπως βασανίζει και τον εαυτό του ... Μια τέτοια μουσική τού αρμόζει ... Μια τέτοια βασανιστική μουσική!»

ΑΦΗΓΗΤΗΣ: «Σωστά ... Σωστά το σκέφτηκες, Ροδόσταυρε ... Ο νεαρός γοητευτικός Κύριος της ιστορίας μας μπήκε, μετά από λίγο, φίλοι μου, στο πρώτο ταξί που βρήκε μπροστά του και, χάθηκε, αμέσως, στη στροφή του δρόμου ... »

*(Ο Αφηγητής και ο Ροδόσταυρος
αποχωρούν από τη σκηνή
Χαμηλώνει ο φωτισμός
Ακούμε τη φωνή του Ροδόσταυρου
να απαγγέλει στίχους από τον Άμλετ)*

ΕΛΕΝΗ ΣΕΜΕΡΤΖΙΔΟΥ

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΥ:

“Αναστάτωση!

*Το αίμα μες στις φλέβες μου
χτυπά κανονικά, σαν το δικό σου
τον ίδιο φυσικό ρυθμό κρατά.*

Τα όσα λέω δεν είναι τρέλες.

*Δοκίμασέ με – θα σου τα ξαναπώ με τη σειρά,
πράγμα που η τρέλα είν’ ανίκανη να κάνει.*

*Μητέρα, για την αγάπη του Θεού,
μην κολακεύεις την ψυχή σου με τέτοιο γιατρικό,
πως τάχα δεν μιλάει το αμάρτημά σου,
αλλά η δική μου τρέλα.*

*Θα φτιάξει ένα τοίχωμα λεπτό στο μέρος της πληγής,
ενώ μια σήψη βρωμερή, σκάβοντας εσωτερικά,
αόρατη θα μολύνει. Στον ουρανό εξομολογήσου.*

Μετάνιωσε για τα παλιά και τα καινούρια αρνήσου.

*Τα όσα έχεις ήδη κάνει μην αφήσεις,
σαν κοπριά, νέα ζιζάνια να γεννούν.*

*Συγχώρα μου την αρετή μου – ναι,
γιατί σε ετούτη, την παχύδερμη και εκφυλισμένη εποχή,
πρέπει η αμαρτία να συγχωρά την αρετή,
και το αγαθό της έργο να επιτρέπει ...”*

*(Ο Ροδόσταυρος εισέρχεται, ξανά, στη σκηνή
Φοράει μαύρα ρούχα*

*Πετάει κάτω, εκνευρισμένος,
το χαρτί που κρατάει στο χέρι του)*

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ: «Όχι! Όχι! ... “Πως ήταν με το μέρος μου το δίκιο!” Πάνω σ’ αυτή τη φράση πρέπει να βασιστώ για να γράψω τη μελωδία! Πάνω σ’ αυτή τη φράση!»

*(Αρπάζει με πάθος από κάτω το χαρτί
Συνεχίζει να απαγγέλει στίχους)*

*“Ας σ’ απαλλάξει απ’ την ευθύνη ο Θεός!
κι εγώ σ’ ακολουθώ ... Οράτιε, είμαι νεκρός.*

Δόλια Βασίλισσα, έχε γεια ...

Και όλοι εσείς,

ΕΛΕΝΗ ΣΕΜΕΡΤΖΙΔΟΥ

*που κάτωχροι, τρεμάμενοι, είδατε τα όσα έγιναν εδώ,
εσείς, βουβοί ακροατές ετούτης της σκηνής,
αν είχα τον καιρό – καθώς ετούτος
ο ανελέητος φύλακας, ο χάρος,
χωρίς αργοπορία με σέρνει –
αχ, θα μπορούσα να σας έλεγα ...
Έτσι – Ας είναι. Οράτιε, είμαι νεκρός.
Εσύ θα ζήσεις. Πες τους λοιπόν,
σ' όσους ακόμη δεν πειστήκαν,
πως ήταν με το μέρος μου το δίκιο ...*”

*(Ο Αφηγητής εισέρχεται στη σκηνή
Κοιτάζει τον Ροδόσταυρο
και απευθύνεται στο κοινό)*

ΑΦΗΓΗΤΗΣ: «Πάνω σ' αυτά τα τραγικά, λοιπόν, λόγια του Άμλετ έπρεπε να βασιστεί η σύνθεση της μουσικής που θα έγραφε για τη παράσταση ο Ροδόσταυρός μας ...

»“Και εγώ έχω με το μέρος μου το δίκιο ...” σιγοψιθύρισε στον εαυτό του, τη στιγμή που έμπαινε στο υπόγειο παλαιοβιβλιοπωλείο, απ' το οποίο, ανέκαθεν, περνούσε απ' έξω για να πάει στο ωδείο, αλλά ποτέ δεν είχε μπει μέσα. Σήμερα, όμως, η περιέργειά του είχε γίνει η μεγαλύτερή του ανάγκη ...

»Κατέβηκε και το τελευταίο σκαλοπάτι και βρέθηκε στον «Ναό της Γνώσεως». Αυτή ήταν η ονομασία του παλαιοβιβλιοπωλείου ... Βέβαια, αποτελούσε μια παραδοξότητα το γεγονός, πώς ένας «Ναός» είχε τα χρώματα αυτού του μελαγχολικού, αποκρουστικού υπογείου και αυτή την, ακόμη πιο αποπνιχτική, μυρωδιά μούχλας και εγκατάλειψης ...

»Ο «Ναός της Γνώσεως» ήταν άδειος και ο μόνος άνθρωπος που βρισκόταν μέσα σ' αυτόν ήταν μια κοπέλα που διάβαζε με απόλυτη προσήλωση, χαμένη και απορροφημένη στο βιβλίο της ... Ο Ροδόσταυρος χρειάστηκε να βήξει διακριτικά δυο-τρεις φορές, για να την κάνει να τον προσέξει...»

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ: *(Βήχει δυο-τρεις φορές)* «Καλησπέρα σας»

ΕΛΕΝΗ ΣΕΜΕΡΤΖΙΔΟΥ

ΚΟΠΕΛΑ ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΟΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΥ: *(Σηκώνει τα μάτια της από το βιβλίο)* «Καλησπέρα»

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ: «Είστε η υπεύθυνη; Μπορώ να απευθυνθώ σ' εσάς;»

ΚΟΠΕΛΑ ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΟΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΥ: *(Με ενοχλημένο και κοφτό τρόπο)* «Ναι, εγώ είμαι. Πείτε μου τι θέλετε»

ΑΦΗΓΗΤΗΣ: «Αυτή η τραχύτητα από μέρους της κοπέλας του παλαιοβιβλιοπωλείου, για κλάσματα δευτερολέπτου, τον προβλημάτισε, αν θα έπρεπε να μείνει ή να αποχωρήσει διακριτικά. Κάτι, όμως, στο βλέμμα της τον συγκράτησε τη τελευταία στιγμή ...

»Είχε παιδικά μάτια και δεν απέπνεε ίχνος προκλητικής θηλυκότητας. Αυτή η κοπέλα θα μπορούσε να γίνει η καλύτερή του φίλη! ...»

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ: «Να σας συστηθώ. Είμαι μουσικός. Παραδίδω μαθήματα στο ωδείο που είναι λίγα μόλις μέτρα από το παλαιοβιβλιοπωλείο σας. Ήρθα να ψάξω για κάποια βιβλία που μου χρειάζονται. Η βοήθειά σας θα μου ήταν πολύτιμη»

ΚΟΠΕΛΑ ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΟΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΥ: «Τι βιβλία ψάχνετε;»

ΑΦΗΓΗΤΗΣ: «Έκλεισε νωχελικά το δικό της βιβλίο και σηκώθηκε με αργές κινήσεις από το κάθισμά της ... Στάθηκε όρθια απέναντί του ... *“Είχα απόλυτο δίκιο ... Το σώμα της δεν έχει καμιά προκλητικότητα ... Αυτή η κοπέλα έχει μόνο μάτια και γλυκό πρόσωπο ... Μάτια και πρόσωπο σε μια ασώματη ύπαρξη ... Αυτά χρειάζομαι και εγώ ... Μάτια και πρόσωπο”*, συνέχισε ο Ροδόσταυρος τις κρυφές του σκέψεις. Πήρε μια βαθιά ανάσα και είπε, σαν μαθητής που ετοιμάζεται να απαγγείλει το ποίημά του..»

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ: *(Βαθιά αναπνοή)* «Πρέπει να γράψω τη μουσική για μια θεατρική παράσταση που θα ανέβει σύντομα. Το έργο είναι ο «Άμλετ» του Σαίξπηρ. Είναι ανάγκη να

ΕΛΕΝΗ ΣΕΜΕΡΤΖΙΔΟΥ

μελετήσω, πριν προβώ σε μια σύνθεση που θα σκιαγραφεί το πορτρέτο αυτού του ήρωα»

ΚΟΠΕΛΑ ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΟΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΥ: «Το έργο λέγεται: *“Η Τραγική Ιστορία του Άμλετ, Πρίγκιπα της Δανιμαρκίας”*. Η παλαιότερη καταγεγραμμένη παρουσίαση του έργου χρονολογείται τον Ιούλιο του 1202. Το 1603, το έργο παρουσιάστηκε στα Πανεπιστήμια του Κέμπριτζ και της Οξφόρδης»

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ: *(Χαμογελώντας)* «Είναι φανερό ότι οι γνώσεις μου υπολείπονται, κατά πολύ, έναντι των δικών σας»

ΚΟΠΕΛΑ ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΟΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΥ: «Μου είπατε, πριν από λίγα λεπτά, ότι σκοπεύετε να γράψετε τη μουσική γι’ αυτό το έργο. Ο πλήρης και ολοκληρωμένος τίτλος ενός έργου και η εποχή που πρωτοπαρουσιάστηκε αυτό είναι από τα πιο βασικά στοιχεία που πρέπει κανείς να γνωρίζει, πριν προβεί στο οτιδήποτε»

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ: «Έχετε δίκιο. Γι’ αυτό το λόγο, αν θυμάστε, προέβλεψα και εγώ, πριν από λίγα λεπτά, ότι η βοήθειά σας θα μου ήταν πολύτιμη»

ΑΦΗΓΗΤΗΣ: «Τα χείλη της κοπέλας μισάνοιξαν μέσα από ένα αμυδρό μειδίαμα που φώτισε το πρόσωπό της και το έκανε να δείχνει ακόμη πιο αγνό και παιδικό ... Πρώτη φορά, ο Ροδόσταυρος έβρισκε ένα χαμόγελο τόσο κοντά στο δικό του ... Την κοίταξε, σαν μαγεμένος ... Εκείνη σάστισε και, προσπαθώντας να βρει και πάλι την αυτοκυριαρχία της, παρά τη ταραχή που είχε καταφέρει να της προκαλέσει το, υπέροχα ερωτικό, βλέμμα αυτού του νεαρού άντρα... »

ΚΟΠΕΛΑ ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΟΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΥ: «Λοιπόν ...»

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ: «Λοιπόν, ψάχνω βιβλία για τη *“Τραγική Ιστορία του Άμλετ, Πρίγκιπα της Δανιμαρκίας”* »

ΕΛΕΝΗ ΣΕΜΕΡΤΖΙΔΟΥ

ΑΦΗΓΗΤΗΣ: «Εκείνη χαμήλωσε το βλέμμα της, για να μην δει ο Ροδόσταυρος το κοκκίνισμα στα μάγουλά της ...»

ΚΟΠΕΛΑ ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΟΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΥ: «Υπάρχουν πολλά βιβλία ... Ψάχνετε κάτι συγκεκριμένο;»

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ: «Ψάχνω το βιβλίο εκείνο που θα με βοηθήσει να διεισδύσω στην αλήθεια και το μυστικό της ύπαρξης αυτού του άντρα ... »

ΑΦΗΓΗΤΗΣ: «Το ωραίο πρόσωπο του φίλου μας σκοτεινίασε στη στιγμή, χάνοντας όλη τη προηγούμενη καθαρότητα και φωτεινότητά του. Η κοπέλα πάλευε με τους χτύπους της καρδιάς της, που δεν έλεγαν πλέον να υποταχθούν στη θέλησή της ... Άφησε το βλέμμα της να περιπλανηθεί στο χώρο και μετά έριξε τα αγωνιώδη μάτια της επάνω του ...»

ΚΟΠΕΛΑ ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΟΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΥ: «Κανένα βιβλίο από αυτά που υπάρχουν εδώ μέσα δεν μπορεί να σας βοηθήσει να διεισδύσετε στην αλήθεια του Άμλετ ... Το μέσον δεν είναι η γνώση ... Αλλά ... Η καρδιά ... »

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ: «Η καρδιά; ... »

ΚΟΠΕΛΑ ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΟΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΥ: «Ναι ... Τον Πρίγκιπα της Δανιμαρκίας θα τον συναντήσετε με τη καρδιά σας ... Όχι με το μυαλό σας ...»

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ: «Γιατί;»

ΑΦΗΓΗΤΗΣ: «Την κοίταξε τόσο έντονα και με μια τόσο άγρια λάμψη! ... Η κοπέλα κοντοστάθηκε, σαστισμένη, και με φωνή που την εγκατέλειπε και εκείνη στο έλεός της! ..»

ΚΟΠΕΛΑ ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΟΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΥ: «Σ' αυτή τη ζωή δεν καλούμαστε να εξηγήσουμε το ανεξήγητο, αλλά να το οικειοποιηθούμε ... Και να το αγαπήσουμε»

ΑΦΗΓΗΤΗΣ: «Έμεινε μετέωρος να την κοιτάζει, σαν χαμένος ... Ποτέ πριν δεν είχε ακούσει τέτοια λόγια! ... Ποτέ πριν! ...»

ΕΛΕΝΗ ΣΕΜΕΡΤΖΙΔΟΥ

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ: *(Ψελλίζοντας)* «Ωστόσο ... Πρέπει να γράψω τη μουσική για το έργο ... »

ΑΦΗΓΗΤΗΣ: «Η κοπέλα έκρυσε τα χέρια της στις τσέπες του παντελονιού της από αμηχανία ...»

ΚΟΠΕΛΑ ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΟΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΥ: «Ελάτε αύριο, σας παρακαλώ ... Θα είμαι σε θέση να σας εξυπηρετήσω καλύτερα ... Θα ψάξω ... Για κάποια βιβλία ... Σας το υπόσχομαι»

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ: «Σας ευχαριστώ πολύ ... Θα έρθω πάλι αύριο το απόγευμα ... Καλό βράδυ ... »

ΑΦΗΓΗΤΗΣ: «Με σκυφτούς τους ώμους του, άρχισε να ανεβαίνει αργά τα σκαλιά του υπογείου, μελαγχολικός και χαμένος στις σκέψεις του. Εκείνη έτρεξε προς το μέρος του για να τον προλάβει! ..»

ΚΟΠΕΛΑ ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΟΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΥ: *(Φωνάζοντας δυνατά)* «Κάθε μυστικό βρίσκεται κάτω από μια πέτρα! ... Αν σηκώσεις τη πέτρα, αυτό αποκαλύπτεται! *(Ταραγμένα)* Όμως ... Όμως ... Καμιά φορά ... Η αλήθεια ...»

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ: *(Μελαγχολικά)* «Θα το θυμάμαι αυτό που είπατε... Ευχαριστώ... Καληνύχτα σας»

ΚΟΠΕΛΑ ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΟΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΥ: «Καληνύχτα ..»

ΑΦΗΓΗΤΗΣ: «Η πόρτα του «Ναού της Γνώσεως» έκλεισε πίσω του απαλά ... Τόσο απαλά, σαν ένα ανάλαφρο αεράκι που ήρθε να δροσίσει τα πρόσωπά μας, για λίγο, και, ύστερα, έφυγε, αφήνοντας, μονάχα, την ιδιαίτερη αύρα του ...»

(Σκοτάδι στη σκηνή)

ΕΛΕΝΗ ΣΕΜΕΡΤΖΙΔΟΥ

ΣΚΗΝΗ 2

*(Η Έλλη κάνει πρόβα
με έναν νεαρό ηθοποιό της,
απαγγέλλοντας στίχους
από το Σαιξπηρικό κείμενο
Κρατάνε στα χέρια τους
τα χαρτιά τους)*

ΕΛΛΗ: «Καλέ μου, πέταξε από πάνω σου
αυτή σου τη μαυρίλα, και κοίταξε το Βασιλιά
όπως αρμόζει σε ένα φίλο.

*Μην ψάχνεις με τα μάτια χαμηλά, ακόμη τον πατέρα σου
στο χώμα; Το ξέρεις, η μοίρα είναι κοινή
– για κάθε πλάσμα ζωντανό έρχεται η ώρα του θανάτου,
να φύγει από τούτη τη ζωή, προς την αιώνια»*

ΝΕΑΡΟΣ ΗΘΟΠΟΙΟΣ: «Ναι, Κυρά μου, η μοίρα είναι κοινή»

ΕΛΛΗ: «Αφού είναι κοινή λοιπόν, γιατί εσένα να σου φαίνεται
έτσι – ιδιαίτερη;»

ΝΕΑΡΟΣ ΗΘΟΠΟΙΟΣ: «΄΄Φαίνεται΄΄, Κυρά μου; Όχι, ΄΄είναι΄΄!
Το ΄΄φαίνεται΄΄, εγώ δεν το γνωρίζω.

*Δεν είναι μόνο ο μελανός χιτώνας μου, καλή μητέρα,
ούτε τα μαύρα που φοράω μέρα-νύχτα,
ούτε τα μάτια μου που συνεχώς είν' δακρυσμένα,
ούτε το πρόσωπο το αφρόντιστο,
δεν είναι αυτά, ούτε καμιά άλλη έκφραση του πένθους
που αποκαλύπτει το τι είμαι.*

*Γιατί αυτά, στ' αλήθεια, ΄΄φαίνονται΄΄,
γιατί είναι πράγματα*

που κι ένας ηθοποιός μπορεί να υποδυθεί.

Αλλά εγώ έχω μέσα μου και κάτι άλλο, δίχως όψη.

*Τα υπόλοιπα – είναι μονάχα στολή,
φτιασίδια της οδύνης..»*

ΕΛΕΝΗ ΣΕΜΕΡΤΖΙΔΟΥ

ΕΛΛΗ: «Εντάξει, Γιώργο! Καλό! Πρόσεξε, απλώς, λιγάκι περισσότερο τη κίνησή σου. Η οργή και η απόγνωση πρέπει να φαίνονται περισσότερο επάνω σου. Το σώμα σου. Πρόβαλε το σώμα σου. Το σώμα είναι ο «βασιλιάς» στο θέατρο κι αυτό που κυριαρχεί πάνω στον Άμλετ που υποδύεσαι»

ΝΕΑΡΟΣ ΗΘΟΠΟΙΟΣ: Οκ, Έλλη. Θα το προσέξω»

ΕΛΛΗ: «Μπορείς να πηγαίνεις. Είσαι ελεύθερος. Αύριο πάλι»

ΝΕΑΡΟΣ ΗΘΟΠΟΙΟΣ: «Καλή ξεκούραση»

ΕΛΛΗ: «Καλή ξεκούραση και σε σένα»

*(Ο νέος άντρας αποχωρεί από τη σκηνή
Η Έλλη μένει μόνη της
Στη σκηνή εισέρχεται ο Αφηγητής)*

ΑΦΗΓΗΤΗΣ: *(Κοιτάζοντας την Έλλη και τη μελαγχολία της μοναξιάς στα μάτια της)* «Η φίλη μας ... Πλησίασε το παράθυρο και κοίταξε έξω το δρόμο και τα αυτοκίνητα που περνούσαν με ταχύτητα. Αυτή η γνωριμία ... Αυτή η σχέση ... Δεν ήταν σαν όλες τις άλλες ... Όχι ... Όχι ... Είχε κάποιες εμπειρίες εκτός γάμου ... Όμως, αυτή ήταν τόσο ξεχωριστή ... Δεν ήταν σε θέση να τη συζητήσει ούτε καν με την πιο στενή της φίλη. Τι να της έλεγε άλλωστε; ... Τι ζητούσε αυτός ο νέος άντρας από εκείνη; ... Και τι ζητούσε εκείνη από αυτόν; ...

» *“Πού να είναι τώρα; Τι να κάνει ολομόναχος;”* μονολόγησε και τα μάτια της βούρκωσαν αμέσως, έτοιμα και πάλι να τρέξουν τα δάκρυα, σαν ορμητικά ρυάκια που σπάνε τα αναχώματα ...

» Τον ήθελε πολύ ... Αυτή ήταν η αλήθεια ... Ήταν άσκοπο να προσπαθήσει να το κρύψει από τον ίδιο της τον εαυτό ... Μέχρι να τον γνωρίσει, οι άντρες ήταν αυτοί που ποθούσαν να πάρουν κάτι από εκείνη ... Τώρα, ποθούσε αυτή να πάρει κάτι ... Για πρώτη φορά, ποθούσε αυτή να πάρει «κάτι» από έναν άντρα ...»

ΕΛΕΝΗ ΣΕΜΕΡΤΖΙΔΟΥ

ΕΛΛΗ: *(Μονολογώντας)* «Τι να 'ναι αυτό που θέλω από εκείνον; ... Πολλές φορές, όταν κάθεται δίπλα μου ... Θέλω τόσο πολύ να τον αγκαλιάσω και ... Όλα να πάρουν το δρόμο τους ... Όμως, την ίδια κιόλας στιγμή ... Ένας δυνατός πόνος στη καρδιά μου δεν μ' αφήνει να ... Ούτε καν να τον αγγίξω... Καλύτερα να πέθαινα, την ώρα που θα μου ζητούσε! ...»

*(Στη σκηνή εισέρχεται ο Ροδόσταυρος
Ο Αφηγητής παρακολουθεί διακριτικά
τον διάλογο ανάμεσα τους)*

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ: «Κάτι μου χρωστάς, Έλλη ... Είναι ώρα να σου το ζητήσω. Μόνο εσύ μπορείς να μου το δώσεις»

ΕΛΛΗ: «Όχι! ... »

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ: «Αυτό που είδες εχθές στον πίνακα ζωγραφικής ... Δεν το έδειξα ποτέ σε κανέναν ... Μόνο σε σένα ... *(Σφίγγοντας, με απόγνωση, το χέρι της)* Μου χρωστάς ένα τέλος, Έλλη ... Θέλω να μου το δώσεις ... Θέλω να μου το δώσεις εσύ! ... Σήμερα! ... Τώρα! ... »

ΕΛΛΗ: *(Απεγνωσμένα)* «Δεν μπορώ να παίξω αυτό το ρόλο! ... Όχι, αυτό το ρόλο! ... Μη μου ζητάς να παίξω αυτό το ρόλο!»

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ: «Δώσε μου ένα τέλος, Έλλη! Σε παρακαλώ!»

ΕΛΛΗ: «Δεν μπορώ! Μ' ακούς; Δεν μπορώ! Δεν μπορώ! Άφησέ με, επιτέλους! Δεν μπορώ να σε σκοτώσω! Γιατί με βασανίζεις; ... Γιατί; ... Θεέ μου! ... Γιατί μπήκες στη ζωή μου! ... Γιατί! ... Σ' αγαπώ! Σ' αγαπώ! Σ' αγαπώ ... » *(Λυγμοί)*

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ: *(Θλιμμένα)* «Στον πίνακα υπάρχει μια λίμνη ... Είναι κρυστάλλινη ... Απίστευτα κρυστάλλινη και διαυγής ... Διαυγής ... Όμως, η ζωή ... Η ζωή, Έλλη, δεν είναι έτσι ...»

*(Ο Ροδόσταυρος
βγάζει ένα μικρό μαχαίρι
από τη τσέπη του)*

ΕΛΕΝΗ ΣΕΜΕΡΤΖΙΔΟΥ

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ: «Στη ζωή, όλα είναι θολά ... Όπως το αίμα ... Κόκκινα ... Ζεστά ... Και θολά ... Θολά ... Τίποτα δεν είναι διαυγές ... Τίποτα δεν είναι καθαρό ... Τίποτα, κρυστάλλινο ... Αυτή τη θέρμη ... Αυτή τη ζεστασιά ... Δεν την ένιωσα ποτέ ... Θέλω να μου τη δώσεις εσύ ... Μου το χρωστάς ... Μου το χρωστάς ...»

*(Στη θέα της λεπίδας,
η Έλλη πέφτει λιπόθυμη
Ο Ροδόσταυρος γονατίζει
και την αγκαλιάζει, κλαίγοντας
Ο Αφηγητής παίρνει
και, πάλι, τον λόγο)*

ΑΦΗΓΗΤΗΣ: *(Προς το κοινό)* «Αυτή τη σκηνή, την είχε σκηνοθετήσει άπειρες φορές μέσα στο μυαλό του ο Ροδόσταυρός μας. Την είχε πλάσει με τη φαντασία του και τη βίωνε, ξανά και ξανά, κάθε φορά που έπεφτε το βράδυ στο κρεβάτι και έκλεινε τα μάτια του για να κοιμηθεί. Ήταν μια σκηνή που του άρεσε να τη φαντασιώνεται μονάχα τη νύχτα ... Μέσα στο απόλυτο σκοτάδι ...

»Η Έλλη μεταμορφώνονταν, την ώρα αυτή, σε αόρατο παρτενέρ. Έμπαινε μέσα σ' αυτό το «ερωτικό σκηνικό» και υποδύονταν το ρόλο της. Το ρόλο της ... Το ρόλο, δηλαδή, που εκείνος της χάριζε ... Το ρόλο που εκείνος της «επέτρεπε» να ενσαρκώσει ... Το ρόλο που εκείνος είχε διαλέξει γι' αυτήν ...

»Εκείνος! ... Εκείνος! ... Εκείνος! ... Πόσο όμορφη ήταν αυτή η σκέψη! Πόσο λυτρωτική ήταν αυτή η σκέψη, για τον Ροδόσταυρο! Εκείνος ... Εκείνος ... Πάντα ... Εκείνος ... Σε όλα υπήρχε εκείνος ... Μόνον εκείνος ...»

(Σκοτάδι στη σκηνή)

ΕΛΕΝΗ ΣΕΜΕΡΤΖΙΔΟΥ

ΣΚΗΝΗ 3

*(Χαμηλός φωτισμός
Ακούμε, χωρίς να βλέπουμε,
την αισθαντική φωνή
του Ροδόσταυρου)*

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΥ: «Η μουσική είναι ένα δώρο και μια ιδιότητα των θεών ... Κάποια υπερφυσική οντότητα φέρει τις αρχές και τους νόμους της μουσικής ... Οι ήχοι που παράγονται στον ορατό κόσμο διεγείρουν ήχους σε αόρατα βασίλεια και προκαλούνε τη δράση απόκρυφων φυσικών δυνάμεων ... Ο καλλιτέχνης, σαν ένας μικρός θεός δημιουργός, είναι το πρόσωπο που θα θέσει όλη αυτή την αδρανή ύλη του σύμπαντος σε μια μαγική τροχιά... Μέσα στα μακριά δάχτυλα των χεριών του και τα πλήκτρα του πιάνου του, Ανδρέα ...»

*(Η σκηνή φωτίζεται
Στο καφέ-μπαρ
κάθεται ένα νεαρό αγόρι,
ο Ανδρέας, γιος της Έλλης
Εισέρχεται, μετά από λίγο,
και ο Ροδόσταυρος)*

ΑΝΔΡΕΑΣ: *(Σηκώνεται όρθιος με συστολή και αμηχανία)*
«Κύριε ... »

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ: «Χαίρομαι πολύ που σε ξαναβλέπω, Ανδρέα! *(Πιάνει, με εγκαρδιότητα, τα χέρια του αγοριού)* Ο δάσκαλος συγκινείται, πάντα, όταν αντικρίζει έναν μαθητή του! Πόσο μάλλον, όταν αυτός είναι και από τους πιο αγαπημένους του!»

ΑΝΔΡΕΑΣ: *(Συνεσταλμένα)* «Και εσείς ... Μου λείψατε πολύ, Κύριε ... Στην αρχή αισθάνθηκα οργή που δεν θα συνεχίζαμε μαζί τα μαθήματα στο πιάνο ... Τώρα μου έχει μείνει μια πικρία ... »

ΕΛΕΝΗ ΣΕΜΕΡΤΖΙΔΟΥ

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ: «Κάθισε, Ανδρέα. Έχουμε πολλά να πούμε. Η οργή και η πικρία, πάντως, δεν είναι συστατικά στοιχεία που συμβάλλουν στη πνευματική ωρίμανση ενός μουσικού»

ΑΝΔΡΕΑΣ: «Καμιά φορά, παρασύρομαι από τα συναισθήματά μου, Κύριε ... Δεν γίνεται συχνά αυτό ... Αλλά, κάποτε ... Απλώς, συμβαίνει ... »

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ: *(Μικρή παύση)* «Για ποιον λόγο ασχολείσαι με τη μουσική, Ανδρέα; Το έχεις σκεφτεί;»

ΑΝΔΡΕΑΣ: «Με βοηθάει, μάλλον, να παίρνω πιο εύκολα αποφάσεις στη ζωή μου ...»

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ: «Η απάντησή σου είναι απολύτως ορθή. Δεν έχεις, λοιπόν, παρά να την εκφράζεις αυτή την «απάντηση» και μέσα από τις πράξεις σου. Στη καθημερινότητά σου»

ΑΝΔΡΕΑΣ: «Ωστόσο ... Δεν θα μπορούσαμε να συνεχίσουμε μαζί; ... Αυτό ήθελα να σας πω ... Γι' αυτό σας τηλεφώνησα ... Δεν έχω πια διάθεση να συνεχίσω τα μαθήματα στο πιάνο ... Και η απόδοσή μου έχει πέσει πολύ ... »

*(Ο Ροδόσταυρος
τείνει ένα χαρτί
προς το μέρος
του αγοριού)*

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ: «Αυτά που αναφέρω εδώ, τα έγγραφα για σένα, Ανδρέα, πριν έρθω να σε βρω. Αφορούν τη μουσική ... Είμαι σίγουρος ότι θα τα καταλάβεις, διαβάζοντάς τα. Το παίξιμό σου έχει όλα τα γνωρίσματα που σημειώνω στο κείμενο. Θα ήταν πολύ μεγάλη απώλεια μια «έκπτωση» του ταλέντου σου. Την άλλη φορά, θα σου δώσω ένα βιβλίο που θα σου φανεί ιδιαίτερος χρήσιμο στο μέλλον»

ΑΝΔΡΕΑΣ: «Η μητέρα μου σας εκτιμάει πάρα πολύ, Κύριε ... Κάθε φορά που της λέω ότι μου λείπετε ... Μου δίνει και εκείνη την ίδια απάντηση ... Να συνεχίσω ... »

ΕΛΕΝΗ ΣΕΜΕΡΤΖΙΔΟΥ

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ: «Και εγώ εκτιμάω πολύ τη μητέρα σου, Ανδρέα. Έχει δίκιο σ' αυτό που σου λέει και να της έχεις εμπιστοσύνη»

ΑΝΔΡΕΑΣ: «Εσάς ... Η μητέρα σας ζει; ...»

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ: «Όχι. Πέθανε»

ΑΝΔΡΕΑΣ: «Ο πατέρας σας; ... »

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ: «Δεν γνώρισα ποτέ τον πατέρα μου»

ΑΝΔΡΕΑΣ: *(Μικρή παύση)* «Εμένα η μητέρα μου είναι ηθοποιός ... Το γνωρίζετε, άλλωστε ... Μου είπε κάποτε ότι ο χειρότερος ρόλος για έναν ηθοποιό είναι να «παίξει» το θάνατο κάποιου δικού του αγαπημένου προσώπου ... *“Εκεί στενεύουν τα όρια της υποκριτικής τέχνης”* ... Αυτά ακριβώς ήταν τα λόγια της ... »

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ: *(Μικρή παύση)* «Τα όρια στενεύουν, Ανδρέα, κάθε φορά που μπαίνει κάποιος ρόλος στη ζωή μας, για να τον παίξουμε ... »

(Μικρή παύση)

ΑΝΔΡΕΑΣ: «Μπορώ, τουλάχιστον, να συνεχίσω να σας βλέπω, Κύριε; ... Θα το ήθελα πολύ ... »

*(Χαμηλώνει ο φωτισμός
Στη σκηνή εισέρχεται ο Αφηγητής
Αφήνει από την ανοιχτή παλάμη του
να πέσουν λίγοι σπόροι)*

ΑΦΗΓΗΤΗΣ: «Ο σπόρος έπεσε ... Αλλά κάποιοι σπόροι έπεσαν παράπλευρα και πουλιά του αέρα τους έφαγαν. Έπεσαν πάνω σε βράχους συζητήσεων, σε βράχους θεωριών, σε βράχους σύγχυσης και, καθώς αυτοί βλάστησαν, μαράθηκαν με το φως του ήλιου, γιατί δεν πέρασαν τη δοκιμασία της φωτιάς ... Γιατί δεν είχαν βαθιές ρίζες στη γη ...

ΕΛΕΝΗ ΣΕΜΕΡΤΖΙΔΟΥ

»Τη δοκιμασία της φωτιάς ... Ολόκληρο το σύμπαν δεν είναι τίποτε άλλο παρά οι κόκκοι αυτής της φωτιάς. Της αιώνιας φωτιάς ...

»Ποιες θα 'ταν, λοιπόν, οι ερωτήσεις που, σαν δάσκαλος, θα υπέβαλε στον πρώην μαθητή του ο Ροδόσταυρος; Μπορείτε να αναρωτηθείτε; Δεν θα ήταν λίγα αυτά που θα τον ρωτούσε, σίγουρα ...»

*(Ο Ροδόσταυρος βγάζει έναν μικρό, οβάλ καθρέφτη
Τον φέρνει μπροστά από το πρόσωπο
του Ανδρέα και το δικό του
Στέκονται, όρθιοι, ο ένας δίπλα στον άλλο,
κοιτάζοντας τα είδωλά τους
μέσα από αυτόν)*

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ: *(Σιγανή φωνή)* «Θέλεις να γνωρίσεις το μυστήριο της ύπαρξής σου, Ανδρέα;»

ΑΝΔΡΕΑΣ: «Ναι ..»

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ: «Θέλεις να γνωρίσεις τον τρόμο του Κατωφλιού; ... Του περάσματος;»

ΑΝΔΡΕΑΣ: *(Σαν μαγεμένος)* «Ναι ..»

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ: «Θέλεις να ακούσεις τη φωνή που αποκρίνεται, κοιτάζοντας ψηλά τον ουρανό τη νύχτα;»

ΑΝΔΡΕΑΣ: «Ναι ..»

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ: «Έχεις ακούσει ποτέ τη συνείδηση να σου μιλά με την αιώνια φωνή της;»

ΑΝΔΡΕΑΣ: «Ναι ..»

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ: «Θα έδινες στη συνείδηση σου την απόλυτη ελευθερία;»

ΑΝΔΡΕΑΣ: «Ναι ..»

ΕΛΕΝΗ ΣΕΜΕΡΤΖΙΔΟΥ

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ: «Γνωρίζεις ότι η συνείδηση είναι ο φύλακάς σου και, επομένως, ο φύλακας του ιερού ναού;»

ΑΝΔΡΕΑΣ: «Ναι ..»

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ: «Γνωρίζεις ότι αυτός ο ιερός φύλακας θα είναι πάντοτε παρών στο ναό, για να σου ανοίξει τη μικρή κερκόπορτα;»

ΑΝΔΡΕΑΣ: «Ναι ..»

*(Η σκηνή καταυγάζεται
από δυνατό φως)*

ΑΦΗΓΗΤΗΣ: «Το αγόρι, τότε, κοίταξε με αφέλεια το είδωλό του στον καθρέφτη του αψεγάδιαστου προσώπου του δασκάλου του και είπε ...»

ΑΝΔΡΕΑΣ: «Βοήθησέ με, Κύριε, να εξαγνιστώ και άσκησε κυριαρχία πάνω στο φυσικό μου σώμα και το νου ...»

*(Ο Ροδόσταυρος
παίρνει τον καθρέφτη
μπροστά από τα πρόσωπά τους
Αγκαλιάζει το αγόρι)*

ΑΦΗΓΗΤΗΣ: «Ήταν βέβαιο, πια, πως ... Η κερκόπορτα του ναού ... Θα υποχωρούσε ...»

(Σκοτάδι στη σκηνή)

(Αυλαία)

ΕΛΕΝΗ ΣΕΜΕΡΤΖΙΔΟΥ

ΠΡΑΞΗ ΤΡΙΤΗ

ΣΚΗΝΗ 1

*(Ο Ροδόσταυρος
μπαίνει στο υπόγειο
παλαιοβιβλιοπωλείο
Η κοπέλα ξαφνιάζεται,
βλέποντάς τον ξανά
στο Ναό της Γνώσης)*

ΚΟΠΕΛΑ ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΟΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΥ: «Ειλικρινά ... Δεν περίμενα ότι θα ερχόσασταν πάλι ... »

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ: «Μα ... Χρειάζομαι τη βοήθειά σας ... Σας το είπα και εχθές ... »

(Την πλησιάζει)

ΚΟΠΕΛΑ ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΟΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΥ: «Έψαξα για βιβλία ... Δυστυχώς ... Δεν βρήκα τίποτα γι' αυτό που ζητάτε ... Μονάχα ...»

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ: «Μονάχα; ... »

*(Παίρνει ένα χαρτί
πάνω από το γραφείο της
και το δίνει στο Ροδόσταυρο)*

ΚΟΠΕΛΑ ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΟΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΥ: «Διαβάστε το ... Είναι η μόνη πληροφορία που μπορώ να σας δώσω για τον ήρωά σας ... »

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ: «Για τον ήρωά μου; ... »

ΚΟΠΕΛΑ ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΟΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΥ: «Τον Άμλετ»

(Ο Ροδόσταυρος διαβάζει)

ΕΛΕΝΗ ΣΕΜΕΡΤΖΙΔΟΥ

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ: «΄ Το πιο ενδιαφέρον στοιχείο αναφορικά με τον ήρωα είναι η μάσκα της τρέλας του για πράγματα τα οποία αρνείται να δει καθαρά΄ »

(Μικρή παύση)

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ: *(Απορημένος)* «Ο Άμλετ φοράει μάσκα τρέλας; ...»

ΚΟΠΕΛΑ ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΟΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΥ: «Βρίσκει την αλήθεια του μέσα από το θέατρο ... Η παράσταση παγιδεύει, πάντα, τη συνείδηση των ανθρώπων ... Και, επομένως, και τη δική του ...»

(Μικρή παύση)

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ: «Γιατί δεν θέλετε να αγοράσω ένα βιβλίο;»

ΚΟΠΕΛΑ ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΟΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΥ: «Γιατί είναι άχρηστο να μαθαίνει κανείς κάτι που γνωρίζει ήδη ... Θα έρθω στη πρεμιέρα σας ... Καλή έμπνευση»

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ: «Θα σας περιμένω ... »

(Χαμηλώνει ο φωτισμός στη σκηνή)

*(Η κοπέλα αποχωρεί
Ο Ροδόσταυρος μόνος επί σκηνής
Βγάζει ένα χαρτί από την τσέπη του
Απαγγέλει στίχους
από το Σαιξπηρικό κείμενο)*

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ: «Τώρα είμαι μόνος.
Αχ, τι αχρείος, τι άχρηστο κορμί είμαι!
Δεν είναι φοβερό, τούτος εδώ ο θεατρίνος,
μέσα στη φαντασία του, στο όνειρο ενός πάθους,
τόσο πολύ να βιάζει τη ψυχή του κατά πώς το θέλει,
που απ' τη δική της ταραχή το πρόσωπό του να χλομιιάσει,
τα μάτια να δακρύσουν, η όψη του να ταραχτεί,

ΕΛΕΝΗ ΣΕΜΕΡΤΖΙΔΟΥ

να σπάσει η φωνή του, κι η κίνηση να υποταχτεί
στης φαντασίας του τη μορφή;
Κι όμως εγώ, ένας νωθρός κι άβουλος ανθρωπάκος,
σαν ονειροπαρμένος παραπαίω,
σαν να μην έχω ο ίδιος για το δίκιο μου πειστεί,
και δεν τολμώ ούτε να μιλήσω!
Ναι, θα πω στους θεατρίνους να παίξουν!
Γιατί, το πνεύμα που είδα, ίσως νά 'ν' ο σατανάς.
Κι ο σατανάς, μπορεί να πάρει φιλική μορφή.
Ναι, κι ίσως, έτσι όπως με βρίσκει τώρα,
αδύναμο και βυθισμένο στη μελαγχολία,
με τη δική του δύναμη με παίζει,
για να με πάει στην Κόλαση. Ενώ έτσι, με το έργο,
θα αποκτήσω τα πειστήρια που μου λείπουν.
Η παράσταση εμένα θα μου δείξει,
αυτό που ο Βασιλιάς απ' όλους έχει κρύψει ... »

(Πετάει κάτω το χαρτί
Πέφτει στα γόνατα)

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ: (Σπαρακτικά) «Έλλη! ... Έλλη!»

(Σκοτάδι στη σκηνή)

ΕΛΕΝΗ ΣΕΜΕΡΤΖΙΔΟΥ

ΣΚΗΝΗ 2

*(Χαμηλός φωτισμός
Ακούμε, χωρίς να βλέπουμε,
τη φωνή του Ροδόσταυρου)*

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΥ: «Η ζωή και ο θάνατος
σημάδεψαν τη μουσική μου ... Ο Άμλετ είναι ένας ποιητής
των ήχων ... Παμμέγιστος ... Ασυμβίβαστος ... Ακούραστος
... Μυστηριώδης ... »

*(Η σκηνή φωτίζεται
Η Έλλη εισέρχεται)*

ΕΛΛΗ: *(Αγκαλιάζει τον Ροδόσταυρο)* «Σήμερα είναι η μέρα
μας, γλυκιέ μου ... Άσε για λίγο τις σκοτεινές σκέψεις σου και
γεύσου τη παράστασή μας ... »

*(Γέρνει στον ώμο του Ροδόσταυρου
Ακούγεται μια μελωδία ήρεμης κίνησης,
πλούσιας σε ηχοχρώματα
Μια μουσική φτιαγμένη
για παλάτια και ναούς)*

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ: «Έλλη ... Σε φώναζα να 'ρθείς, πριν από
λίγο ...»

ΕΛΛΗ: «Ω, Θεέ μου! ... Η μουσική σου είναι τόσο αισθαντική!
... Χάνεται κανείς μέσα στη λυρική της! ... Όπως και η
μορφή σου ... Θέλω να σου δώσω κάτι ... Μη μου το
αρνηθείς... »

*(Ο Ροδόσταυρος αρχίζει να
απαγγέλει, από στήθους,
στίχους από το Σαιξπηρικό
κείμενο)*

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ: «Τότε, η έρμη η Τροία αλαλιασμένη,
επαραδόθηκε στο παρανάλωμα της φλόγας
Σκύβει στο χώμα, νικημένη και οικτρή ...

ΕΛΕΝΗ ΣΕΜΕΡΤΖΙΔΟΥ

*Εσείς, οι άλλοι Θεοί, το θρόνο της γκρεμίστε
Κι από τα χέρια αρπάχτε τον ανίερο τροχό
Και τα συντρίμια του στους πέντε ανέμους
να σκορπίστε! ... »*

ΕΛΛΗ: *(Γερμένη στον ώμο του) «Τι όμορφη που είναι η φωνή σου, καλέ μου ... Εσύ είσαι ο Άμλετ ... Ξέρεις τι είναι αυτό που σε κάνει να μοιάζεις με εκείνον; ... Δεν σου το είπα ποτέ ... Θα σου το πω σήμερα ... (Τον τυλίγει με τα χέρια της ερωτικά) Το μυστήριο που αποπνέεις ... Ναι ... Ναι ... Αυτό το μυστήριο που δημιουργούσε ο Άμλετ στους γύρω του ... Και η ντροπαλοσύνη σου ... Γιατί ... Το ξέρω ... Είμαι σίγουρη ... Από τη πρώτη κιόλας στιγμή που σε είδα, το κατάλαβα ... Είσαι ντροπαλός ... Πολύ ντροπαλός ... Όπως και ο γιος μου ... Ο Ανδρέας ... Όμως ... Τα πράγματα είναι πιο απλά απ' όσο φαίνονται ...»*

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ: *«Έλλη ... » (Προσπαθεί να αποδεσμευτεί από τα χέρια της, ταραγμένος)*

ΕΛΛΗ: *«Σςςς ... Μη ταραζέσαι, ομορφιά μου ... Δεν υπάρχει λόγος ... Ο έρωτας δεν θέλει ταραχή ... Θα είμαι πολύ γλυκιά μαζί σου... » (Τον φιλάει στα χείλη, τον λαιμό)*

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ: *«Έλλη ... Σε παρακαλώ ...» (Σπασμοί στη πλάτη του)*

ΕΛΛΗ: *«..Στο κουτί της αλήθειας που μου χάρισες, υπάρχει χαραγμένη η φράση: "Η μοίρα μας, μας περιμένει πάντα" Συμφωνώ ... Αυτή η μοίρα είναι εδώ σήμερα ... Και μας περιμένει ... Μην την αφήνουμε άλλο σε αναμονή ...»*

(Η Έλλη ανοίγει τα κουμπιά από το πουκάμισό του, παρά την αντίσταση που εκείνος προβάλλει Ο Ροδόσταυρος παλεύει να αποδεσμευτεί από τα χέρια της Στο τέλος, τη ρίχνει κάτω στο πάτωμα με οργή Αποχωρεί, τρέχοντας, από τη σκηνή, σαν αλαφιασμένος)

ΕΛΕΝΗ ΣΕΜΕΡΤΖΙΔΟΥ

(Χαμηλώνει ο φωτισμός
Ακούμε, τώρα, χωρίς να βλέπουμε,
τη φωνή της κοπέλας του
παλαιοβιβλιοπωλείου)

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΚΟΠΕΛΑΣ ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΟΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΥ: «Μου
αρπάζει, ο Άμλετ, τον καρπό, και με κρατάει σφιχτά.
Έμεινε έτσι ώρα. Τέλος, αφού ετράνταξε
το χέρι μου λιγάκι, και το κεφάλι του αργοκούνησε,
δυο-τρεις φορές, μετά έβγαλε αναστεναγμό
τόσο σπαρακτικό τόσο βαθύ,
που σύγκορμος δονήθηκε,
λες και του έβγαине η ψυχή από το σώμα.
Ύστερα, μ' άφησε. Κι έχοντας το κεφάλι γυρισμένο
πάνω απ' τον ώμο
βρήκε το δρόμο του χωρίς να βλέπει.
Ναι, βγήκε απ' την πόρτα δίχως να κοιτάζει,
κρατώντας μέχρι τελευταία στιγμή
το βλέμμα του απάνω μου ... »

(Ακούμε, χωρίς να βλέπουμε,
τη φωνή του Ροδόσταυρου)

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΥ: «Οι αποφάσεις έχουν με
βούλα σφραγισθεί.
Μητέρα, καληνύχτα.
Έλα, Κύριε, σε πάω στο τέρμα της πορείας σου.
Μητέρα, καληνύχτα ...»

(Σκοτάδι στη σκηνή)

ΕΛΕΝΗ ΣΕΜΕΡΤΖΙΔΟΥ

ΣΚΗΝΗ 3

*(Στη σκηνή μπαίνει ο Ανδρέας
Ακολουθεί, μετά από λίγο,
ο Ροδόσταυρος)*

ΑΝΔΡΕΑΣ: *(Πιάνει με θέρμη τα χέρια του δασκάλου του)*
«Κύριε! Συγχαρητήρια για τη μουσική σας! Η παράσταση
ήταν υπέροχη! ... Μαγευτική! Δεν είδα ακόμη τη μητέρα μου,
αλλά πιστεύω ότι κι εκείνη θα είναι το ίδιο ενθουσιασμένη,
όπως κι εγώ!»

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ: *(Αμήχανα)* «Σ' ευχαριστώ, Ανδρέα ... *(Μικρή
παύση)* Ξέρεις ... Σκεφτόμουν ότι θα ήταν καλό να σου δώσω,
σήμερα, το βιβλίο που σου υποσχέθηκα ...»

ΑΝΔΡΕΑΣ: «Φυσικά. Αλλά ... Φαίνεστε λιγάκι ταραγμένος,
Κύριε ... Συμβαίνει κάτι; *(Μικρή παύση)* Ίσως ... Ίσως, είστε
κουρασμένος. Είναι λογικό. Αυτή η σύνθεση, για να γραφτεί,
θέλει ψυχή. Ο Άμλετ, όπως κι εσείς ...»

*(Ο Ροδόσταυρος δίνει το βιβλίο στο αγόρι
Εκείνο περιεργάζεται τις σελίδες του
Τα πρόσωπα και των δύο, ξαφνικά, παγώνουν
Παραμένουν ακίνητα και άψυχα,
να κοιτάζουν στο κενό
Στη σκηνή εισέρχεται ο Αφηγητής)*

ΑΦΗΓΗΤΗΣ: *(Κοιτάζει, με θλίψη, το αγόρι)* «Όλα ...
Χρειάστηκαν λίγα μόλις λεπτά για να συμβούν, φίλοι μου ...
Τα δάχτυλα του αγοριού γλίστρησαν πάνω στις σελίδες του
βιβλίου, καθώς ένα δυνατό ρεύμα διέτρεξε τη ραχοκοκαλιά
του, σαν κεραυνός που πέφτει με οργή και μένος πάνω στην
άνυνδρη γη ... Από το απότομο τράνταγμα του κεφαλιού του,
χαλάρωσαν όλα τα μέλη του σώματός του και τα έκανε να
παραλύσουν ... Η ζώνη του παντελονιού του λύθηκε και
πετάχτηκε κάτω στο πάτωμα ... Τα χείλη παρέμειναν, για λίγα
δευτερόλεπτα, κλειστά, καθώς τα μάτια, θολά και νυσταγμένα,
αρνούσαν ακόμη να δούνε την αλήθεια ... Σε λίγο, όμως ...

ΕΛΕΝΗ ΣΕΜΕΡΤΖΙΔΟΥ

»Η αλήθεια άρχισε να ηχεί ... Στην αρχή αχνά ... Δειλά ... Συγκρατημένα Και αμέσως μετά ... Πιο έντονα! ... Πιο ζωηρά! ... Πιο άγρια! ... Πιο ηχηρά! ... Πιο ηχηρά! ... Ακόμη πιο ηχηρά! ... Και ο ήχος της ήταν βαθύς και πνιχτός ... Έβγαινε μέσα από τα σωθικά του παιδιού και δένονταν με τις ανάσες του ... Με τους λυγμούς που τράνταζαν όλο του το κορμί...

(Αφουγκραζόμαστε, από τους ήχους, τον βιασμό του αγοριού)

»Ο Ροδόσταυρος, αντιθέτως, είχε τα μάτια του πεισματικά κλειστά ... Σ' αυτό το διονυσιακό δρώμενο, σαν μύστης, κρατούσε το βλέμμα του μακριά από την άρρητη μουσική, από αυτή τη μαύρη τελετουργία της ανθρώπινης ηδονής ... Γι' αυτόν υπήρχε μόνο η αλήθεια ... Και η αλήθεια είναι πάντα βαθιά κρυμμένη ... Απρόσιτη ... Έπρεπε να βρει το κλειδί ... Αυτό το μυστικό κλειδί που χρόνια αναζητούσε ... Το κλειδί που θα έκανε τη μικρή κερκόπορτα του ναού να υποχωρήσει ... Σήμερα! Τώρα! ...

»Έσφιξε τα δόντια του με λύσσα ... Ο πόνος γινόταν όλο και πιο οξύς για εκείνον ... Πόσο πρωτόγνωρος ήταν αυτός ο πόνος για τον Ροδόσταυρο! ...

»Έγειρε περισσότερο το ψηλόλιγνο κορμί του, για να αγκαλιάσει και να συγκρατήσει την εφηβική ραχοκοκαλιά που σπαρταρούσε, προσπαθώντας να ελευθερωθεί ... Στάλες ιδρώτα κύλησαν αργά και νωχελικά από τον ωραίο, μακρύ λαιμό του και διέτρεξαν το πλατύ στήθος του ... Αυτό το απολλώνιο, ανέγγιχτο και περήφανο σώμα, που τόσο είχαν ερωτευθεί και ποθήσει και κανένας, όμως, δεν τόλμησε ποτέ, από ιερό δέος, να το αγγίξει, στάλες ιδρώτα το όργανον τώρα από άκρη σ' άκρη ... Αλλά ... Όχι! Όχι! Δεν έπρεπε ακόμη να ανοίξει τα μάτια του! Σε λίγο! ... Σε λίγο! ... Σε λίγο θα έβλεπε την αλήθεια! ... Την αλήθεια του! ... Την αλήθεια του! ...

ΕΛΕΝΗ ΣΕΜΕΡΤΖΙΔΟΥ

»Και ξαφνικά ... Να! Να, επιτέλους, το κλειδί που χρόνια αναζητούσε! Το είδε! Ναι! Το έβλεπε, πλέον, ολοκάθαρα! Ήταν μέσα σε ένα εύπλαστο υγρό γυαλί! Αυτό το υγρό γυαλί... Το διαισθάνθηκε ... Ναι! Ναι! Ήταν σε θέση να το διαισθανθεί! Αυτό το υγρό γυαλί σε λίγο θα έσπαζε! ... Για πρώτη φορά! ... Θα γινόταν χίλια κομμάτια! ... Και μαζί και αυτός! ... Και αυτός θα γινόταν χίλια κομμάτια! ... Για πρώτη φορά! ... Για πρώτη φορά! ... Θα έσπαζε σε χίλια κομμάτια! ... Σε χιλιάδες μικρά κομμάτια! ...

»Έβγαλε έναν άγριο αναστεναγμό, σαν να ξεριζώνονταν βίαια κάτι που φώλιαζε μέσα του για χρόνια ...

*(Ακούμε τον άγριο
αναστεναγμό του
Ροδόσταυρου)*

»Και το γυαλί ... Αυτό το κρυστάλλινο υγρό γυαλί ... Μετά από τόσα χρόνια ... Έσπασε, τελικά, από έναν αβυσσαλέο σπασμό, σε αμέτρητα κομμάτια, που έπεσαν άτακτα και με οργή πάνω στο έδαφος ...

(Μικρή παύση)

»Το αγόρι σωριάστηκε στο πάτωμα σαν κακοβαλμένο σακί ...

*(Ο Ανδρέας
σωριάζεται στη σκηνή)*

»Ο Ροδόσταυρος, για κλάσματα δευτερολέπτου, έμεινε μετέωρος μπροστά στο θέαμα που αντίκρισαν τα μάτια του, μόλις τα άνοιξε ...

*(Το παγωμένο πρόσωπο
του Ροδόσταυρου
ζωντανεύει και πάλι
Κοιτάζει, σαστισμένος, το αγόρι,
πεσμένο στο πάτωμα, αλλά
και γύρω του)*

ΕΛΕΝΗ ΣΕΜΕΡΤΖΙΔΟΥ

»Το αγόρι προσπάθησε να σηκωθεί από κάτω, με τα πόδια του να τρέμουν από πόνο και ντροπή ...

(Ο Ανδρέας προσπαθεί να σηκωθεί και να στηριχτεί στα πόδια του)

»Έστρεψε τα δακρυσμένα μάτια του πάνω στο δάσκαλό του και τον κοίταξε με οίκτο ... Πόσο ταλαιπωρημένο του φάνηκε, εκείνη τη στιγμή, αυτό το θαυμαστό πρόσωπο! ... Θεέ μου! ... Πόσο εξαντλημένο έδειχνε από τον πόνο και την οδύνη αυτό το λατρεμένο πρόσωπο! ... Έδειχνε ρυτιδωμένο, σαν να είχε γεράσει μέσα σε λίγα λεπτά ... Όχι! ... Όχι! ... Δεν ήταν το πρόσωπο εκείνου! ... Δεν θα μπορούσε ποτέ να είναι! ... Εκείνο ήταν ένα ακέραιο, ωραίο, γαλήνιο πρόσωπο! ... Ενώ ... Αυτό εδώ ήταν ένα πρόσωπο ρημαγμένο ... Ένα πρόσωπο τσακισμένο ... Ένα πρόσωπο κατακερματισμένο ... Σπασμένο σε χιλιάδες μικρά κομμάτια ... Σε αμέτρητα μικρά κομμάτια ...

»Τον πλησίασε, ενώ τα δάκρυα έτρεχαν από τα μάτια του, και τα ματωμένα χείλη του σάλεψαν ικετευτικά ...»

ΑΝΔΡΕΑΣ: *(Ξεψυχισμένα)* «Φίλησέ με ... »

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ: *(Κοιτάζοντας έντρομος το αγόρι)* «Δεν μπορώ, Ανδρέα ... Δεν μπορώ»

ΑΝΔΡΕΑΣ: *(Απλώνει το χέρι του σε μια προσπάθεια να αγγίξει τον δάσκαλό του)* «Φίλησέ με ...»

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ: *(Ουρλιάζοντας με παραφορά)* «Δεν μπορώ! Δεν μπορώ! Δεν μπορώ! ... »

(Χαμηλώνει ο φωτισμός)

(Ακούμε, τώρα, τη φωνή του Ροδόσταυρου)

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΥ: «Οι ισχνές ηλιαχτίδες της αυγής πέρασαν μέσα από τα φυλλάματα των ψηλών δέντρων

ΕΛΕΝΗ ΣΕΜΕΡΤΖΙΔΟΥ

και, ερωτοτροπώντας παιχνιδιάρικα, έσμιξαν τελικά με τα νερά της λίμνης, που λαμπύριζαν κάτω από έναν καταγάλανο, ανάλαφρο αιθέρα ... Δεν ήταν σκουροπράσινα ... Αλλά διαυγή ... Απίστευτα διαυγή ... Ποτέ ... Ούτε, όταν ήμουν μικρό παιδί ακόμα, δεν είχα δει να είναι τόσο διαυγή τα νερά της λίμνης! ... Τόσο απόλυτα καθάρια, όπως σήμερα! ... Τόσο εξαίσια, κάτω από τη λαμπρότητα του ήλιου τους! ... »

(Η σκηνή γεμίζει από φως)

*(Ο Ροδόσταυρος
γονατίζει και γέρνει
το πρόσωπο του
στη λεία επιφάνεια
μιας φωτεινής,
διάφανης λίμνης)*

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ: «Ω, θαύμα, του ουρανού! Πώς μετατράπηκες σε υπέροχο, κρυστάλλινο καθρέφτη! Πόσο αισθαντικά γίνανε όλα ξαφνικά! Πόσο όμορφο το κάλεσμά σου! Και πόσο γλυκά μπορεί να ηχεί η αργόσυρτη φωνή σου!»

*(Για να υπακούσει
στο, μαγικά φωτεινό, κάλεσμα
της λίμνης,
γέρνει ακόμη περισσότερο
το πρόσωπό του
Ξαφνικά, βγάζει ένα μικρό μαχαίρι
Το μπήγει στα σωθικά του
Γέρνει το κεφάλι προς τα πίσω,
κοιτάζοντας ψηλά, λουσιμένος
στο φως της ομορφιάς του
Μεμιάς, όλα γίνονται κόκκινα
Κατακόκκινα
Τα χείλη του σαλεύουν)*

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ: *(Ψυχορραγώντας)* «Ήταν όμορφος ο Νάρκισσος; ... Πλησιάστε»

ΕΛΕΝΗ ΣΕΜΕΡΤΖΙΔΟΥ

(Στη σκηνή εισέρχεται
η κοπέλα του
παλαιοβιβλιοπωλείου
και η Έλλη)

ΚΟΠΕΛΑ ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΟΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΥ: (Κοιτάζει με οδύνη τον Ροδόσταυρο και αποστρέφει το βλέμμα της) «Αυτό ποιος μπορεί να το ξέρει καλύτερα από εσένα, Νάρκισσε; Πάντα με προσπερνούσες, όταν με έβλεπες ... Ζητούσες να ξαπλώνεις πλάι μου, θαυμάζοντας στον καθρέφτη των νερών μου τη δική σου ομορφιά ... Θρηνώ για σένα ... Και θα θρηνώ για πάντα»

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ: (Επαναλαμβάνοντας, μέσα στο ψυχορράγημά του) «Ήταν όμορφος ο Νάρκισσος, Έλλη; ... Δώσε μου το χέρι, αγαπημένη μου ...»

(Η Έλλη γονατίζει και
αγκαλιάζει τον Ροδόσταυρο
Φιλάει τα χέρια του)

ΕΛΛΗ: «Ναι ... Ναι ... Ήταν πολύ όμορφος ... Όμως ... Όμως, εγώ δεν κλαίω για εσένα, Νάρκισσε, και για την ομορφιά σου ... Κλαίω, γιατί, κάθε που γέρνεις, μέσα στα μάτια μου, τα μάτια σου ... Βλέπω, για πάντα, τη δική μου ομορφιά ...»

(Αυλαία)